

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: Villamoson

Forrás: Magyarország

Bp

(Hely)

1912. 5. 12

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Csattalyozás

385, 85

Hely

Idő "1912"

Személy

Helyszám

A villamoson.

Budapesti utcai képek.

Budapest, május 11.

1.

Néhány ezer esztendeje évődik rajta az ember, hogy megismerje önmagát, de sehogy sem sikerül neki. Pedig milyen egyszerű mesterség ez! Csak a szomszédot kell nézni és kiismerni. Továbbá ez nagyon szórakoztató időtöltés is és alkalom módfelett sok kinálkozik rá, különösen az ilyen nagy városban, mint Budapest, ahol mindig sokadalomban van az ember és — ami a fő — akikkel egy csoportban rojja az utcát, nézegeti a kirakatokat vagy ül a villamoson, majd mindig idegenek. Az ember megismerésének tudományát ugyanis sohasem szabad az ismerősökön próbálni ki, hanem az idegeneken. Az utóbbi esetben a tanulmány sokkal inkább sikerül és mindig mulatságosabb. Az alkalom pedig, amelyek ilyenajta studiumra serkentenek, legbövebben a villamoson adódnak. Hej, a villamos roppant kiadós téma, kiváltképpen manapság, amikor úgy rájár a rud a villamosra és rájár a villamos az emberekre. Akár áll a villamos (és mily szívesen teszi ezt!), akár megy a vele vonatkozásban lévő emberek mindig egy-egy tanulságos és többnyire derűs életképet tárnak elénk. Lerajzolunk egy párat. Ki-ki ismerjen belőle magára.

Jön a villamos!

Hogy jön a villamos, azt úgy kell érteni, hogy valahol a messze távolban elakadt, de Isten segítségével előbb-utóbb mégis odaér a megállóhelyre, ahol éppen várakozunk rá. Amíg ez megtörténik, ráérünk körülnézni társaink közt.

Legelőbb is feltűnik egy öreg ur vagy egy fiatal ur, aki, hogy úgy mondjam, törzsvendége az illető megállóhelynek. Kivált az átszállóhelyekhez szokott ragaszkodni ez a típus. Emberünk szemlátomással akarja hitetni, hogy ő is a villamosra vár. De jöjjön bár egymásután ötven villamoskocsi, ő még mindig ott marad. Ez ugyanaz a típus, mint a kávéházi «Don Juan», de a sporólosabb fajtából. Itt nincs kávéházi költség s a mulatság, nem különben az eredmény is, ugyanaz.

Miközben gyülekezik a társaság, emberünk rendre ostrom alá veszi szemével az érkező nőket. Teljesen mindegy neki, hogy barna, szőke, avagy vöröses-e az illető, alacsony molett, vagy magas karcsú. Szeme rátapad a nőre és szinte kényszeríti, hogy egy pillantást vessen feléje. Akkor állásba helyezkedik emberünk. Botja nyelét állá alá nyomja, száját fűtőlésre igazítja, serényen pislog és kellemetesen illegeti magát. Ha a kiszemelt nő esetleg lemarad a beérkező villamosról, a hódító szemtől megvan győződve, hogy az ő kedvéért maradt ott még egy kevéssé. Szeme rohamot ver és ajakára a meglepedés mosolya ül. Bár az első pillantáson kívül semmi biztatót se kapott. Azonnal szörnyű érdeklődéssel követi a nőnek minden

mozdulatát. Szinte maga is emelgeti a lábát, amikor a nő felkapaszkodik a villamosra és majd kibicsaklik a nyaka, úgy nyújtogatja a távozó villamos után. Amikor pedig már csak a hátsó lámpán legeltetheti tekintetét, egyszerre pihenő állásba esik össze emberünk. Így marad egy pillanatig, kéjes álmódzásban a «kaland» felett, a hódításra, amely, hogy nem volt teljes, nyilván csak rajta mult. De, oh, megint közeledik egy nő s emberünk megismétli az előbbi jelenet minden aprólékos fázisát. Így csinálja ezt óráhosszat, amíg a lába bírja. Akkor hazamegy, fáradtan, bután és csöndesen alszik babérain.

Jön a villamos! Huszegynéhányan várnak rá s most rohamra készülnek. Az egyik éppen a sinre rakja a lábát. Mintha csak szórakozottságból történnék. Ez az első Perronra akar feljutni. A kocsi vezető mérgeesen veri a csengőt és kénytelen fékezni. Emberünk pontosan az ajtó mellé jut. A másik úgy tesz, mintha egyáltalán nem érdekelné őt ez a kocsi. Hagyja, ha őt tülekedjenek a többiek. Mikor pedig elindul a villamos, fürgé bakugrással a lépcsőn terem és befurakodik a megtelt Perronra. Olyan jámtor arcot vág, mintha fogalma se volna arról, hogy megtelt kocsi is létezik és szelid tekintetével könyörületre fékezi a bőszi kalauzt.

Van, aki úgy biztosít magának helyet a kocsi, hogy a megállótól két ölnyire már ráakaszkodik. Ott lóg a lépcső sarkában, türelmesen megvárja, amíg a lábán keresztül morogva lelépkednek a kiszállók s aztán elsőnek siklik a kocsiba. Ha ugyan

meg nem előzte az, aki a beérkező kocsi feljárója elé furakodott és ellentmondást nem tűrő mozdulattal elkapja a himbálózó ember melle előtt a támaszkodó rudat. A leszállóknak akkor csak annyi helyük van, amennyi rést éppen emberünk testi terjedelme hagy az ajtónyíláson. Fenyegető komorsággal állja a lökdösést és szitkokat és nem tágit. Más szelidebb praktikával él. A kalauz leengedte a «Nincs hely» táblát, letaszigálta a fölös utasokat és indulóra csenget, amikor nyájas orczával rálibben a lépcsőre emberünk. A kocsi megy, a kalauz a csengő szija után kapkodna, a «beati possidentes» zugolódnak, a nyájas ur pedig érzelmesen rezgő hangon tudatja a kalauzzal, hogy lekésik a vonatról... ő mindjárt leszáll... azt hitte, hogy még felfér..., eláll ő a lépcsőn is..., a mamája nagyon beteg, ahhoz siet..., Utóljára is akad valami jólelkű szószólója az utasok közt, a kalauz is megenyhül s a lépcsőről szabad beljebb kerülnie a szelid szónoknak.